

Po rychlém útěku se lamy ocitly u jiného rybníku. Bylo to největší jezírko v okolí a život tady pulzoval. Lamy viděly mnoho ptáků, obojživelníků i šelem. Jenom žáby z rodu atelopů chyběly.

Lamy viděly, jak k jezírku přišla puma. Sklonila hlavu, aby se napila. Nabrala do úst několik doušků a najednou strnula. Lamy viděly, jak se jí rozšířily zorničky. Další události následovaly v rychlém sledu. Puma se prudce otočila a zaútočila na hada, který se plazil za ní. Došlo k souboji, z nějž jako vítěz vyšla puma. Bezládné hadí tělo si v tlamě odnesla jako kořist.

„Tak puma nás poctila svou návštěvou,“ pronesl lamám za zády malý tapír. „Ty tady nevidíme často.“

Tapír lamám sdělil, že celé rodiny pum sídlí v jiném páramu, v horách. Znal i jeho polohu.

„Vydejme se tam,“ řekla zelená lama.

„Proč myslíš?“ zeptala se fialová.

„To je lehké,“ doplnila za zelenou lamu modrá. „Jestli mají ti atelopové pod čepicí, tak šli tam. Je to pro ně ideální místo. V horách mají klid před lidmi. A díky pumám i před hady. Pumám žáby chutnat nebudou, zato s každým hadem udělají krátký proces.“

Už bylo pozdě, tak se lamy utábořily. Nejdříve si postavily svůj velký stan a pak se posadily venku, kde si ještě chvíli povídaly, zatímco andskou oblohu postupně zaplnilo tisíce hvězd. Zdály se být tak blízko, že byste se jich mohli dotknout, kdybyste vystoupili po žebříku. Lamy je mlčky chvíli sledovaly. Hlavou se jim honilo mnoho myšlenek. Zvládnou toto dobrodružství? Dostanou se v pořádku zase domů?

Konečně se odebraly na kutě. U tohoto velkého jezírka se cítily tak klidně, že nepočítaly s žádným nebezpečím. Spletly se.

„Co to má znamenat?“ uslyšela najednou oranžová lama. Otevřela oči. Už bylo ráno, stanem procházelo měkké sluneční světlo. Lamy ale byly ještě zalezlé ve svých spacácích. Všechny až na fialovou.

„Co se děje?“ zaznělo z kraje stanu ze spacáku, v němž byla zachumlaná modrá lama.

„Někdo tady v noci byl! A hrabal se nám ve věcech!“ stěžovala si fialová.

Lamy se rychle probraly a začaly kontrolovat své věci. Fialová měla pravdu. Batohy byly dokořán otevřené, věci vysmýčené.

„Co se vám ztratilo?“ ptala se oranžová.

„Dohromady nic,“ krčila rameny modrá. „Myslím, že mi zmizela jedna konzerva s jídlem. Nepříjemnost, ale mohlo být hůř.“

„Někdo četl můj deník!“ zděšeně volala fialová. Ležel stranou, některé listy byly natržené.

„Tady je stopa,“ oznámila zelená. Na jejím spacáku byl hezky vidět otisk kopýtko.

„Co to má znamenat?“ kroutila hlavou modrá.